

ÁGH ISTVÁN
Gyergyói csillagok

*Itt már az ég nem ugyanaz,
 bár változatlan ősi rendje,
 úgy ragyog valami miatt
 minden csillag, mintha könnyezne.*

*Veszélyes közelbe merült,
 mi nékem magas menny volt otthon,
 talán mert súlyosabb a föld
 a medvéktől, a farkasoktól.*

*Hát még ha az embertömeg
 összegyűlik, hány élő tonna
 süllyal lesz majd ott nehezebb,
 s nemcsak a zsúfolt székel kocsma,*

*bál, templom, búcsú, hol a nép
 nagyra nőtt gravitációja
 hatalmasan hat az egész
 fölénk teremtett égboltra?!*

*S a reflektorral vert Tejút,
 mint a műút emelkedője,
 áthajlik Gyergyóalfalun
 villanylámpás csillagfüzérrel.*

*Azután újra vaksötét,
 miként a szénbánya csillámlik,
 s a vidék annál feketébb,
 mennél erősebb fényből látni.*

*Sosem tudom meg, ami volt,
 káprázata volt-e szememnek,
 vagy Gyergyó fölött valahol
 az ég valóban lejjebb süllyedt?*

Utazások

*Télhajnali magányban virradtam a Bakonyra,
 s rögtön tavaszi síkra távoztam a hegyekből,
 leomlik a borús ég ponyvája, mintha mozdony
 rántaná meg, s robajjal húzza végig a földön,
 hátrál végállomásom, miközben stációkkal
 lassított utazásom gyorsítja elmúlásom,
 alföldi várótermek fűtetlen vaskályhája
 dönti a hideget, s már belgrádi pályaudvar
 poklából bújok vékony lámpadúc árnyékába,
 nem épp medvét vadászok, ha égi taligáról
 Szibéria tajgái fölé meresztem lábam,
 Párizsig egy vagonban megyek a szabadsággal,
 szunditást nélkülözve sem köt le könyv, sem újság,
 akár marhavagonból csalna tekintetem már
 a repcetábla sárga színében elidőzni,
 ám onnan is kihajtva muszáj tovább vetődni*

*tanyák és templomtornyok gazba fűlt romjain túl,
 a vonzás és taszítás mennél inkább tovább tol,
 annál erősebb honvágy ábrándja húzna vissza,
 hogy majd a kicsi ország szélétől ereszkedve
 fékezünk, mit az ősök több hetes járóföldnek
 számoltak, amikor még nem ez a harmad ország,
 Segesvár villámfénye, Déva vársötétsége,
 s Csókoljuk a Mariskát! rá a kárpáti visszhang,
 s belül, miként a szívem dobog az útlevelel,
 a félelem, netán egy véletlen mozdulattól
 összeütközve dőlnek halomba utazások,
 útitársaink roncsa vegyül a többi ronccsal,
 s menetrendből kiesve, föl az üres azúrba,
 bár a Gare Saint Lazare-ról Atlanti-óceánig
 visz a cherbourgi expressz a zöld Normandián át.*